

'Remake' de la pel·lícula 'La Pantera Rosa', en què Steve Martin farà d'inspector Clouseau

El nou cas de Henry Mancini

Bernat Deltell
BARCELONA

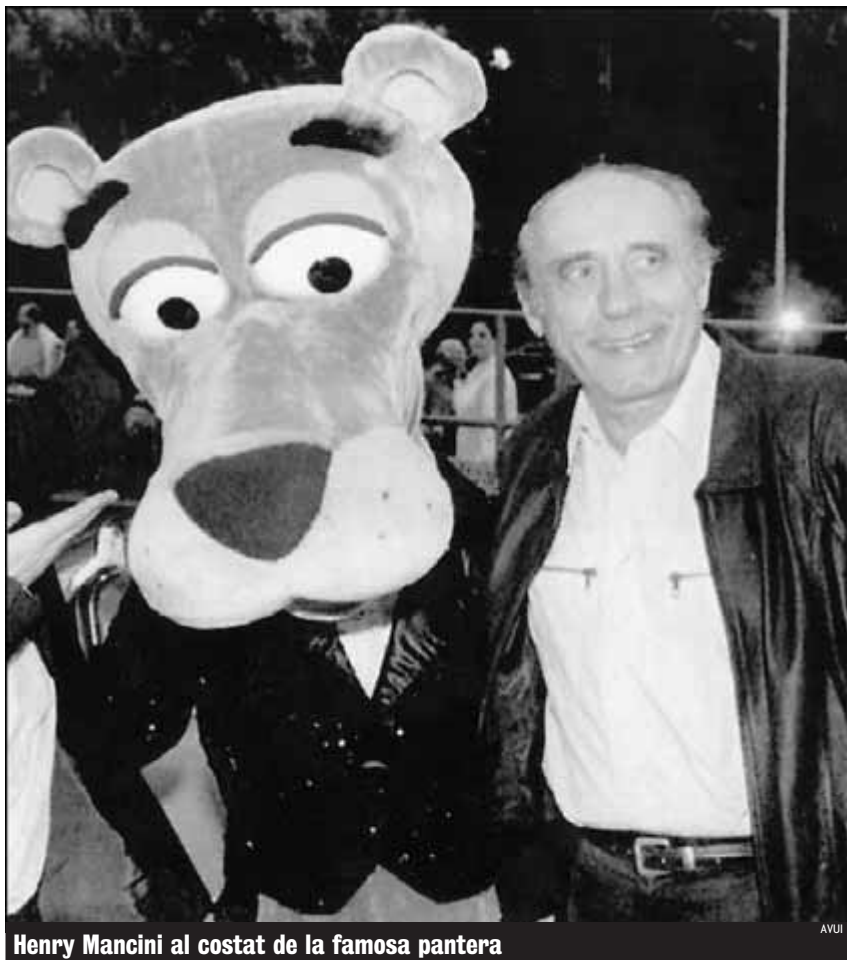
L'estrena d'una nova pel·lícula sobre la Pantera Rosa, aquest estiu als Estats Units, ja ha renovat l'interès per la música de Henry Mancini.

La Pantera Rosa tornarà a remenar la cua aquest estiu a les pantalles dels cinemes dels Estats Units en una nova aventura de l'inspector Clouseau. Sembla difícil, però, que aquest *remake*, que es dirà *La Pantera Rosa*, tal com es titulava l'original, assolixi el mateix èxit que aquest, del 1963, tot i comptar amb un cartell de luxe encapçalat per Steve Martin, en el paper de Clouseau, i amb el suport dels actors Jean Reno i Kevin Kline.

Sigui quin sigui el resultat a la taquilla, molts espectadors trobaran a faltar Peter Sellers amb la gavardina i el seu peculiar accent francès. I és que aquella primera pel·lícula va ser un èxit rotund difícil de superar pels paràmetres del Hollywood actual. Tot hi jugava a favor: Sellers, David Niven, Robert Wagner i Claudia Cardinale junts en una esbojarrada comèdia que començava amb uns dibuixos animats d'una astuta pantera rosa que caminava al ritme d'una seductora melodia amb saxo.

Trio rendible

Tots aquests ingredients, corregits i augmentats en pel·lícules posteriors que incorporaven nous personat-

Henry Mancini al costat de la famosa pantera

L'anunci del 'remake' de 'La Pantera Rosa' ha desfermat la febre per la mercadotècnia generada per la pel·lícula

ges com el comissari Dreyfuss, van convertir el director Blake Edwards, l'actor Peter Sellers i el músic Henry Mancini en el trio més rendible de la indústria cinematogràfica de Hollywood.

Ara, amb Sellers i Mancini morts, i David Newman com a nou compositor, caldrà veure fins a quin punt la

pantera atrau els espectadors. L'última incursió del felí a la gran pantalla, a *El fill de la Pantera Rosa*, va ser un estrepitos fracàs, tot i comptar amb l'italià Roberto Benigni en el paper principal. Tot i així, una cosa és el rendiment artístic i una altra de molt diferent, l'econòmic. L'anunci d'un *remake* de la pantera ha disparat la mercadotècnia rosa, primer amb una acurada caixa de sis DVD amb el bo i millor de l'inspector Clouseau i ara amb la música de Mancini convenientment remasteritzada. I és que la coincidència del desè aniversari de la mort de Mancini l'any passat amb l'anunci ara d'una nova aventura de la Pantera Rosa a

Glenn Miller Band. L'èxit, però, li va arribar com a compositor de bandes sonores de pel·lícules i sèries de televisió a partir de la partitura de *Sed de mal*, i el reconeixement mundial, gràcies a la cançó *Moon River*, de la pel·lícula *Es morzar a Tiffanys*. Aquest film és també l'inici de la relació artística amb Blake Edwards que s'allargarà durant 30 anys, una intensa amistat professional només comparable a la que actualment mantenen Steven Spielberg i el compositor John Williams.

Profusament guardonat, amb quatre Oscars, vint Grammy i dos Globus d'Or, Mancini va vendre trenta milions de còpies dels seus noranta discos.

la gran pantalla ha disparat la venda de discos. En poc temps, els aparadors s'han omplert de novetats com *Ultimate Pink Panther*, *Midnight, Moonlight & Magic* i *Ultimate Mancini*, aquest darrer amb la veu de la seva filla, la cantant Monica Mancini, i la col·laboració de Take 6 i Steve Wonder, entre d'altres, i *Pink Panther's Penthouse Party*, un disc de versions a càrrec de grups com St. Germain i Malibu, entre d'altres.

Músic d'excepció

Pianista, director i compositor, Enrico Nicola Mancini (1924-1994) va iniciar la seva carrera artística al costat de la

La Sala Beckett estrena 'A-dicció', d'Andreu Carandell

Carles Matamoros
BARCELONA

La Sala Beckett de Barcelona acull a partir de dijous fins al 8 de maig l'obra *A-dicció*, una proposta teatral que busca la comunió i la catarsi dels espectadors parlant sobre les "debilitats humanes". El seu autor i director, Andreu Carandell, ha apostat per fer una representació arriscada que dona molta importància a la "implicació corporal" dels actors. La història succeeix en una illa on els personatges intenten desintoxicar-se de les obsessions i addiccions que pateixen. En aquest ambient apareix un monitor que arriba amb la voluntat d'ajudar els habitants de l'illa, però que acabarà vivint "un procés de metamorfosi".

El plantejament de l'obra, que pot resultar excessivament críptic, es pot entendre com una "metàfora de les relacions humanes" on la gent, rarament, "diu el que li agradaria fer". En aquest sentit, segons el jove autor, les persones "depenen de tot tipus d'addiccions" i això s'intenta reflectir al llarg de l'obra. De fet, *A-dicció* és, en definitiva, un espectacle que parla sobre "carències humanes" amb "intensitat i proximitat" i que genera, segons Toni Casares, director de la Sala Beckett, "un retrobament molt animal" entre intèrprets i públic.

L'obra, en la qual intervenen 11 actors de diversos països, forma part del cicle Escrit i Fet que es dedica a promocionar joves autors catalans que s'animen a emprendre el muntatge dels seus propis textos.

DANSA

'Prestidigitacions'

Nàufrags

Bàrbara Raubert Nonell

'PRESTIDIGITACIONS'. CREACIÓ I DIRECCIÓ: Jordi Cortés.
INTÈRPRETS: Jordi Cortés, Mercè Recacha i Nicole Balm. BARCELONA, TEATRE LLIURE, ESPAI LLIURE, 15 D'ABRIL.

Mil imatges metafòriques emplen la darrera creació de Jordi Cortés, guanyador del premi Ciutat de Barcelona al millor espectacle de dansa 2004 amb *Olièles*. Com en aquella ocasió, repeteix els moviments d'apassionament, la base literària com a motor de creació i els objectes fràgils i punxants; però, en canvi, l'energia que transmet aquí no arriba a superposar-se a l'estat de depressió que els enganxa i els ofega, com peixos penjats d'un ham.

Amb aquest petó de la mort, imatge de gran bellesa plàstica, comença *Prestidigitacions*, una obra a la qual, més enllà del títol, li manca màgia per enlairar cada metàfora al seu possible significat: matar la sardina amb una destrat, clavar flors com sagues, esmolar un ganivet... ens deixa indiferents perquè la cohesió de tot plegat és feble.

I les interpretacions no ajuden a donar sentit al conjunt, ja que corresponen a tres registres molt diferents: l'holandesa Nicole Balm és una pallsa excel·lent que pot fer riure fins i tot en la tristor. Sense ser ballarina, el seu cos expressa moltíssim, sobretot quan, com un maniquí, la van movent les sàvies mans de la Mercè Recacha. Però, tot i el domini expressiu de la dansa i del text que interpreta Recacha, tampoc s'arriba a crear cap química entre ella i Jordi Cortés, que ha creat una coreografia marcial on tot apassionament s'escapa per una mena d'auto-complaença que liqua qualsevol clímax que en un instant donat s'hauria pogut crear.

A més a més, encara que els tres personatges estan tota l'estona en escena, el coreògraf dona l'esquena a les intèrprets femenines en massa ocasions i el seu rol no queda clar, dins d'aquest triangle que veiem enfonsar en la seva pròpia misèria. I per molt que ens hi emmirallem, només hi veiem aflorar un lliri de càndida presència.

Monogràfic Mozart al Palau de la Música

Redacció
BARCELONA

L'Akademie für Alte Musik de Berlín i el Cor de Cambra de la RIAS, dirigits per Daniel Reuss, són els protagonistes del nou programa de la temporada de Palau 100. Als faristols, tres partitures de Wolfgang Amadeus Mozart que ofereixen una mirada a la producció vocal sacra i profana del compositor salzburguès: el *Kyrie KV 322*, *Thamos, rei d'Egipte KV 345* i les *Litanie de venerabilis altaris sacramento KV 243*. Com a solistes, hi participaran la soprano Carolyn Sampson, la contralt Bogna Bartowz, el tenor Markus Schäfer i el baríton Konrad Jarnot.